

Галина КИРПА

МОВА МОЯ

Мова моя — мов дівчинка у віночку,
йде полем, іде лугом,
терновими стежками йде.
Мова моя — мов ластівка,
летить горою, летить долом,
провіщає мені ясен-день.

Мова моя — немов Березиня,
що на кожне своє дитятко
дихає і тремтить.
Мова моя — БУЛА! БУДЕ! А нині
я терни в стежках визбирую,
щоб їй було легше ходять...

СКОРО — ДОМА

Летить струмок з гори в долину й — мимо...
А нагорі — Дніпро й Десна проснулись.
Верба подумала: “Ну от і я щаслива”.
А котики на ній — мов усміхнулись.

А десь через дощі, вітри і зливи
лелека міряє доріженьку знайому
Та й думає: “Ну от і я щасливий.
Вже скоро — Україна. Скоро — дома”.

БЕРЕЗЕНЬ

Зірвавсь сніг — до ночі не стихає.
Невже Зима надумала вернутись?
Шпаківню у саду вже так гойдає,
що їй завиграшки й перевернутись.

Шпаки негоду переждуть на вишні,
гукаючи мені через дорогу:
— Не бійся хмар — вони уже торішні!
— Не бійся снігу — він же не надовго!

НАЙДОВШИЙ У СВІТІ ТАНЕЦЬ

Це не Дощ –
у прозорій шовковій сукні.
Це – пані Злива.
Це не Вітер
у крилатому
оксамитовім капелюсі.
Це – пан Вихор.

Кличе пан пані до танцю:
– Потанцюймо!
І пані Злива
Кладе свої невидимі руки
панові Вихрові просто на плечі.
Пан Вихор, мабуть, усміхається,
та його усмішки не видно
за крилатим оксамитовим капелюхом.
І танцюють вони цілий день.
А я скільки сиджу біля вікна,
стільки й дивлюся.
Цікаво, чи є на світі
танець, довший над цей?

ДЕРЕВО ПЛАЧЕ

Дерево плаче тоді,
коли падають холодні дощі
і воно мерзне на протязі.

Дерево плаче-плаче:
немає на нім сухого рубчика,
йому ні в що й перевдягнутися,
бо Осінь йому –
як мачуха,
чисту сорочку дає раз на рік,
та й то навесні.
Пожалійте, холодні дощі, те дерево,
що плаче.
Не дайте йому в сльозах
зустріти зиму.